

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar

(2000/C 177 E/03)

KOM(1999) 352 slutlig — 1999/0152(COD)

(Framlagt av kommissionen den 19 juli 1999)

EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 47.2 första och tredje meningen och artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i EG-fördraget, och

av följande skäl:

1. Rådets direktiv 91/308/EEG om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar (nedan kallat "direktivet") antogs den 10 juni 1991 ⁽¹⁾.
2. Kommissionen har i två rapporter som i enlighet med artikel 17 i direktivet har överlämnats till Europaparlamentet och rådet rapporterat om hur genomförandet av detta direktiv fortskrider och om vilka framsteg som gjorts i kampen mot penningtvätt ⁽²⁾.
3. Som reaktion på kommissionens två rapporter begärde Europaparlamentet i sina rapporter och resolutioner en uppdatering och utvidgning av direktivet från 1991 ⁽³⁾.
4. I den handlingsplan som utarbetats av högnivågruppen för frågor om organiserad brottslighet och som antogs vid Europeiska rådets möte i Amsterdam den 16–17 juni 1997, och i synnerhet i rekommendation 26, uppmanades det till ytterligare ansträngningar för att bekämpa penningtvätt ⁽⁴⁾.
5. Det är lämpligt att direktivet, som är ett av de främsta internationella instrumenten i kampen mot penningtvätt, uppdateras i enlighet med kommissionens slutsatser och Europaparlamentets och medlemsstaternas önskan. Direktivet skall inte endast återspegla bästa internationella praxis på detta område utan det skall även fortsättningsvis ge den finansiella sektorn och andra känsliga verksamheter

ett gott skydd mot de skadliga effekterna av pengar som intjänats genom brott.

6. Enligt allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS) får länder som undertecknat avtalet vidta nödvändiga åtgärder för att skydda offentliga normer samt vidta åtgärder av tillsynsskäl, bland annat för att säkerställa det finansiella systemets stabilitet och integritet. Dessa åtgärder får inte innebära begränsningar utöver vad som är motiverat för att uppnå målen.
7. I direktivet fastställs inte tydligt vilken medlemsstats myndigheter som skall erhålla rapporter om misstänkta transaktioner från sådana kreditinstituts och finansiella instituts filialer som har sina huvudkontor i en annan medlemsstat, ej heller vilken medlemsstats myndigheter som är ansvariga för att säkerställa att sådana filialer följer bestämmelserna i artikel 11 i direktivet.
8. Denna fråga har diskuterats i den kontaktkommitté med ansvar för penningtvätsfrågor som inrättades genom artikel 13 i direktivet. Myndigheterna i de medlemsstater där filialerna var belägna bör erhålla sådana rapporter och fullgöra de uppgifter som nämns ovan.
9. Denna ansvarstilldelning bör anges tydligt i direktivet genom en ändring av den definition av "kreditinstitut" och "finansiellt institut" som finns i artikel 1 i direktivet.
10. Europaparlamentet har uttryckt oro över att den verksamhet som växlingskontor ("bureaux de change") och överföringskontor ("money remittance offices") bedriver är känslig för penningtvätt. Dessa verksamheter omfattas redan av direktivet. För att skingra eventuella tvivel i denna fråga skall det i direktivet tydligt bekräftas att dessa verksamheter omfattas.
11. För att säkerställa en så fullständig täckning av den finansiella sektorn som möjligt skall det också klargöras att den verksamhet som investeringsföretag enligt definitionen i rådets direktiv 93/22/EEG (direktivet om investeringstjänster) bedriver omfattas av direktivet ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1991, s. 77.

⁽²⁾ KOM(95) 54 slutlig och KOM(1998) 401 slutlig.

⁽³⁾ Dok. A4-0187/96 och EGT C 198, 8.7.1996, s. 245; Dok. A4-0093/99 och EGT C ...

⁽⁴⁾ EGT C 251, 15.8.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 141, 11.6.1993, s. 27.

12. Enligt direktivet är medlemsstaterna endast skyldiga att bekämpa penningtvätt i samband med narkotikabrott. Det har under de senaste åren skett en utveckling mot en mycket vidare definition av begreppet penningtvätt som grundar sig på ett större antal förbrott eller underliggande brott, vilket till exempel återspeglas i den ändring som gjordes 1996 av de 40 rekommendationerna från Financial Action Task Force (FATF), det ledande internationella organet i kampen mot penningtvätt.
13. En bredare definition av förbrott underlättar rapporteringen av misstänkta transaktioner och det internationella samarbetet på detta område. Därför skall direktivet uppdateras i detta avseende.
14. I den gemensamma åtgärden av den 3 december 1998 antagen av rådet på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel och vinning av brott ⁽¹⁾ kom medlemsstaterna överens om att räkna alla allvarliga brott, enligt definitionen i den gemensamma åtgärden, som förbrott i syfte att kriminalisera penningtvätt.
15. Genom direktivet införs skyldigheter särskilt beträffande rapportering av misstänkta transaktioner. Det skulle vara lämpligare och ligga mer i linje med tanken bakom åtgärdsplanen för bekämpning av organiserad brottslighet att utsträcka det förbud mot penningtvätt som föreskrivs i direktivet till att omfatta inte endast narkotikabrott utan alla de verksamheter som är föremål för organiserad brottslighet samt bedrägeri, korruption och all annan olaglig verksamhet som riktar sig mot Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen enligt artikel 280 i fördraget.
16. Beträffande denna typ av bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet skall de myndigheter i medlemsstaterna som har ansvar för att bekämpa penningtvätt och kommissionen samarbeta med varandra och utbyta relevant information.
17. Den 21 december 1998 antog rådet en gemensam åtgärd på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen genom vilken det blir ett brott att delta i en brottslig organisation i Europeiska unionens medlemsstater ⁽²⁾. Denna gemensamma åtgärd återspeglar medlemsstaternas ståndpunkt att det behövs en gemensam strategi på detta område.
18. Som föreskrivs i direktivet från 1991 upprättar den finansiella sektorn i varje medlemsstat, särskilt kreditinstituten, rapporter om misstänkta transaktioner. Det finns tecken på att förstärkningen av kontrollerna i den finansiella sektorn har tvingat de som ägnar sig åt penningtvätt att finna alternativa metoder för att dölja de genom brott intjänade medlens ursprung.
19. Det finns en tydlig tendens att de som ägnar sig åt penningtvätt i ökad utsträckning använder företag utanför den finansiella sektorn. Detta bekräftas av FATF:s studier av olika metoder och typologier för penningtvätt.
20. I artikel 12 i direktivet anges redan att bestämmelserna i direktivet skall utvidgas till att även omfatta andra sårbara yrkesgrupper och företagskategorier utanför den finansiella sektorn.
21. Frågan om sårbar verksamhet utanför den finansiella sektorn har diskuterats vid flera tillfällen i kontaktkommittén med ansvar för penningtvätsfrågor.
22. Bestämmelserna i direktivet om att kunderna måste identifiera sig, uppgiftsunderlag hållas och misstänkta transaktioner rapporteras bör utvidgas till att omfatta ett begränsat antal verksamheter och yrkesgrupper som har visat sig vara sårbara för penningtvätt.
23. Notarier och oberoende jurister bör omfattas av bestämmelserna i direktivet när de utför ett begränsat antal specifika finansiella transaktioner eller företagstransaktioner, där risken är som störst för att dessa juristers tjänster missbrukas i syfte att tvätta de pengar som utgör vinning från narkotikasmuggling eller organiserad brottslighet.
24. Om en oberoende advokat eller advokatbyrå företräder en klient i en formell rätts sak skulle det emellertid inte vara lämpligt att i direktivet ålägga advokaten en skyldighet att rapportera misstankar om penningtvätt.
25. I direktivet hänvisas till "de myndigheter, som har att bekämpa tvättning av pengar" och till vilka misstankar om penningtvätt skall rapporteras. Med beaktande av den tystnadsplikt som advokater är skyldiga sina kunder bör medlemsstaterna när det gäller oberoende jurister ha rätt att utse advokatsamfundet eller någon annan yrkesorganisation för advokater till ansvarig myndighet. De bestämmelser i vilka behandlingen av sådana rapporter och deras eventuella vidarebefordran till polis eller juridiska myndigheter regleras och i vilka lämpliga former av samarbete mellan advokatsamfund eller yrkesorganisationer och myndigheter med ansvar för bekämpning av penningtvätt i allmänhet regleras skall fastställas av medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 333, 9.12.1998, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 351, 29.12.1998, s. 1.

26. Finansiella tjänster beställs och tillhandahålls i allt högre grad med hjälp av medel (såsom post, telefon och dator) som begränsar den direkta kontakten mellan säljare och köpare eller som gör denna direkta kontakt överflödig. Även i sådana fall måste bestämmelserna om kundidentifikation som anges i direktivet följas. Kontaktkommittén för frågor om penningtvätt har granskat sådana anonyma transaktioner och har utarbetat principer och förfaranden för kundidentifikation. Dessa principer och förfaranden skall inkorporeras i direktivet som bilaga.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 91/308/EEG ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 skall ersättas med följande:

"Artikel 1

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

A. *Kreditinstitut*: ett kreditinstitut, så som det definieras i artikel 1 första strecksatsen i direktiv 77/780/EEG ⁽¹⁾, omfattande även inom gemenskapen belägna filialer, i den betydelse som anges i samma artikels tredje strecksats, till kreditinstitut med huvudkontor inom eller utanför gemenskapen.

B. *Finansiellt institut*:

1. Ett företag som inte är ett kreditinstitut men vars huvudsakliga verksamhet består i att utföra en eller flera av de verksamheter som anges i punkterna 2–12 och 14 i bilagan till direktiv 89/646/EEG. Dessa omfattar de verksamheter som växlingskontor ('bureaux de change') och överföringskontor utför.

2. Ett försäkringsföretag auktoriserat i enlighet med direktiv 79/267/EEG ⁽²⁾, om företaget bedriver verksamheter som täcks av det direktivet.

3. Ett investeringsföretag enligt definition i artikel 1 i direktiv 93/22/EEG.

Denna definition av finansiella institut omfattar även inom gemenskapen belägna filialer till finansiella institut med huvudkontor inom eller utanför gemenskapen.

C. *Tvättning av pengar*: följande förfaranden när de sker uppsåtligt:

— Omvandling eller överföring av egendom i vetskap om att egendomen härrör från brott eller från medverkan till brott och i syfte att hemlighålla eller dölja egendomens olagliga ursprung, eller för att hjälpa någon som är delaktig i sådan verksamhet att undandra sig de rättsliga följderna av sitt handlande.

— Hemlighållande eller döljande av en viss egendoms rätta beskaffenhet eller ursprung, av dess belägenhet, av förfogandet över den, av dess förflyttning, av de rättigheter som är knutna till den, eller av äganderätten till den, i vetskap om att egendomen härrör från brott eller från medverkan till brott.

— Förvärv, innehav eller brukande av egendom om den som mottar egendomen vid tidpunkten för mottagandet var medveten om att egendomen härörde från brott eller från medverkan till brott.

— Medverkan till, överenskommelse att utföra, försök och medhjälp till, främjande och underlättande av, samt rådgivning för utförande av någon av de gärningar som sägs i föregående strecksatser.

Vetskap, uppsåt och ändamål som utgör rekvisit för de ovan nämnda gärningarna, får härledas ur objektiva, faktiska omständigheter.

Tvättning av pengar skall betraktas som sådan även i fall då de gärningar, som frambringat den egendom som skall tvättas, begåtts inom någon annan medlemsstats eller ett tredje lands territorium.

D. *Egendom*: tillgångar av varje slag, vare sig fysiska eller icke fysiska, av fast eller lös natur, materiella eller immateriella, samt juridiska dokument eller instrument som styrker rätten till eller intresset i sådana tillgångar.

E. *Brott*:

— brottsliga gärningar som anges i artikel 3.1 a i Wienkonventionen ⁽³⁾,

⁽¹⁾ EGT L 322, 17.12.1977, s. 30.

⁽²⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 29.

⁽³⁾ Förenta nationernas konvention mot olaglig handel med narkotika och psykotropa preparat, antagen den 19 december 1988 i Wien.

- deltagande i verksamhet som är kopplad till organiserad brottslighet,
- bedrägeri, korruption eller varje annan olaglig verksamhet som skadar eller som sannolikt kan skada Europeiska gemenskapernas finansiella intressen samt
- övriga brottsliga gärningar, beträffande vilka respektive medlemsstat föreskrivit att detta direktiv skall gälla.

F. *Behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter som i lag eller annan författning givits behörighet att utöva tillsyn över de institut eller personer som omfattas av detta direktiv.”

2. Följande artikel skall införas som artikel 2a:

”Artikel 2a

Medlemsstaterna skall säkerställa att de skyldigheter som anges i detta direktiv åläggs följande institut:

1. kreditinstitut enligt definitionen i punkt A i artikel 1,
2. finansiella institut enligt definitionen i punkt B i artikel 1,

och följande juridiska eller fysiska personer i deras roll som yrkesutövare:

3. externa revisorer,
4. fastighetsmäklare,
5. notarier och andra oberoende jurister när de hjälper eller företräder en klient vid
 - a) köp och försäljning av fastigheter eller företag,
 - b) hantering av klientens pengar, värdepapper eller andra tillgångar,
 - c) öppnande eller förvaltande av bank-, spar- eller värdepapperskonton,
 - d) bildande, drivande eller ledande av företag, förvaltningsbolag eller liknande strukturer,
 - e) genomförande av varje annan finansiell transaktion,
6. handlare som köper och säljer varor av högt värde, såsom ädelstenar eller ädelmetaller,
7. penningtransportörer och
8. driftsansvariga för, ägare till och chefer för kasinon.”

3. Artikel 3 skall ersättas med följande:

”Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall se till att kreditinstitut och finansiella institut kräver av sina kunder att de styrker sin identitet när ett affärsförhållande inleds, särskilt då ett sparkonto eller annat konto öppnas och då bankfackstjänster erbjuds.

2. Identifikationskravet skall tillämpas även vid transaktioner med andra kunder än sådana som avses i punkt 1, då transaktionen gäller ett belopp motsvarande 15 000 euro eller mer, vare sig transaktionen genomförs på en gång eller i flera led som verkar ha samband. Om summan inte är känd då transaktionen utförs, skall det berörda institutet eller personen begära identifikation så snart det fått kännedom om summan och konstaterat att gränsvärdet uppnåtts.

Om ett institut upprättar affärsrelationer eller inleder en transaktion med en kund som inte har varit fysiskt närvarande ur identifikationssynpunkt (anonyma transaktioner) skall de principer och förfaranden som anges i bilagan tillämpas.

3. Trots vad som sägs i punkterna 1 och 2 skall, i fråga om försäkring som sådana försäkringsföretag som avses i direktiv 79/267/EEG har meddelat inom ramen för verksamhet som omfattas av det direktivet, identifikationskravet inte tillämpas vid sådana periodiska premiebetalningar, eller premiebetalningar som skall ske visst år, som inte överstiger 1 000 euro, inte heller vid engångspremiebetalningar som uppgår till högst 2 500 euro. Om de periodiska premiebetalningarna, eller premiebetalningarna som skall ske visst år, höjs så att de överstiger gränsvärdet 1 000 euro, skall identifikation krävas.

3a. Trots vad som sägs i punkt 2 skall identifikation krävas av alla kasinokunder som köper eller växlar spelmarker till ett värde av 1 000 euro eller mer.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att identifikationskravet inte skall vara obligatoriskt i fråga om pensionsförsäkring som grundar sig på ett anställningskontrakt eller den försäkrades yrkesverksamhet, detta förutsatt att försäkringsbrevet inte innehåller någon återköpsklausul och inte får användas som säkerhet för lån.

5. I de fall då det råder osäkerhet om huruvida sådana kunder, som avses i föregående punkter, handlar för egen del, samt i de fall då det står klart att de inte handlar för egen del, skall de institut och personer som omfattas av detta direktiv vidta lämpliga åtgärder för att skaffa sig upplysningar om den verkliga identiteten hos de personer, för vilkas räkning kunderna i fråga handlar.

6. De institut och personer som omfattas av detta direktiv skall genomföra sådan identifikation även om transaktionsbeloppet är lägre än föreskrivet gränsvärde, närhelst det föreligger misstanke om tvättning av pengar.

7. De institut och personer som omfattas av detta direktiv skall inte vara skyldiga att genomföra identifikation enligt denna artikel, om kunden är ett kreditinstitut eller ett finansiellt institut som omfattas av detta direktiv.

8. Medlemsstaterna får föreskriva att identifikationskravet, såvitt gäller transaktioner som avses i punkterna 3 och 4, skall anses tillgodosett när det har klarlagts att betalningen skall ske från ett konto som i enlighet med föreskrifterna i punkt 1 öppnats i kundens namn hos ett kreditinstitut som omfattas av detta direktiv.

4. I artiklarna 4 och 5 skall orden "kreditinstitut och finansiella institut" ersättas med "de institut och personer som omfattas av detta direktiv".

5. Artikel 6 skall ersättas med följande:

"Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall se till att de institut och personer som omfattas av detta direktiv samt dessas styrelseledamöter och anställda samarbetar fullt ut med de myndigheter, som har att bekämpa tvättning av pengar

a) genom att självmant lämna dessa myndigheter upplysningar om alla förhållanden som kan tyda på tvättning av pengar,

b) genom att på begäran av dessa myndigheter förse dem med alla uppgifter som behövs, i enlighet med fastställda förfaranden enligt tillämplig lagstiftning.

2. Uppgifter som avses i punkt 1 skall lämnas vidare till de myndigheter som har att bekämpa tvättning av pengar i den medlemsstat, inom vars territorium det uppgiftslämnande institutet är beläget eller den uppgiftslämnande personen hör hemma. Uppgifterna skall normalt lämnas vidare av den person eller de personer som instituten eller personerna utsett i enlighet med vad som sägs i artikel 11.1.

3. Beträffande de oberoende jurister som det hänvisas till i artikel 2a.5 kan medlemsstaterna utse advokatsamfund eller lämplig självreglerande yrkesorganisation som den myndighet som det hänvisas till i punkt 1 i denna artikel. I detta fall skall medlemsstaterna fastställa lämplig form för samarbete mellan denna myndighet och de övriga myndigheter som är ansvariga för bekämpning av penningtvätt.

Medlemsstaterna behöver inte tillämpa de bestämmelser som anges i punkt 1 på dessa jurister när det gäller sådan

information som de får från en klient för att kunna företräda denne i en rättssak. Detta undantag från skyldigheterna i punkt 1 skall inte omfatta något fall där det finns skäl att misstänka att rådgivning efterfrågas i syfte att underlätta penningtvätt.

4. Uppgifter som lämnas till myndigheterna i enlighet med bestämmelserna i punkt 1 får användas endast i samband med bekämpandet av tvättning av pengar. Medlemsstaterna får dock föreskriva att uppgifterna får användas även för andra ändamål."

6. Artikel 7 skall ersättas med följande:

"Artikel 7

Medlemsstaterna skall se till att de institut och personer som omfattas av detta direktiv, till dess de underrättat de myndigheter som avses i artikel 6, avstår från att utföra sådana transaktioner som de vet har eller misstänker ha samband med tvättning av pengar. Dessa myndigheter får, under de förutsättningar som gäller enligt deras respektive nationella lagar, ge föreläggande om att transaktionen inte skall utföras. I de fall då en sådan transaktion misstänks föranleda tvättning av pengar och det inte är möjligt att på angivet sätt underlåta att utföra transaktionen eller underlåtenheten är ägnad att motverka försök att efterforska dem som gynnas av ett misstänkt förfarande för tvättning av pengar, skall det berörda institutet i efterhand omedelbart underrätta myndigheterna."

7. I artikel 8 skall orden "kreditinstitut och finansiella institut" ersättas med "de institut och personer som omfattas av detta direktiv".

8. Artikel 9 skall ersättas med följande:

"Artikel 9

Om ett institut eller en person som omfattas av detta direktiv eller en anställd eller en styrelseledamot i god tro har röjt upplysningar, som avses i artiklarna 6 och 7, för de myndigheter som har att bekämpa tvättning av pengar, skall detta inte innebära överträdelse av någon sekretessregel som följer av ett avtal eller av någon föreskrift i lag eller annan författning, och inte föranleda ansvar i någon form för institutet eller personen eller deras styrelseledamöter eller anställda."

9. I artikel 10 skall orden "ett kreditinstitut eller ett finansiellt institut" ersättas med "de institut och personer som omfattas av detta direktiv".

10. I artikel 11 skall orden "kreditinstitut och finansiella institut" ersättas med "de institut och personer som omfattas av detta direktiv".

11. Artikel 12 skall ersättas med följande:

"Artikel 12

1. Medlemsstaterna skall se till att bestämmelserna i detta direktiv utvidgas, helt eller delvis, till att omfatta andra yrkesgrupper och företagskategorier än de institut och personer som avses i artikel 2a, då det är särskilt sannolikt att den verksamhet som bedrivs utnyttjas för tvättning av pengar.

2. I fall som gäller bedrägeri, korruption eller varje annan olaglig verksamhet som skadar eller som sannolikt kan skada Europeiska gemenskapernas finansiella intressen skall de myndigheter med ansvar för att bekämpa penningtvätt som avses i artikel 6 och kommissionen, om den har behörighet, samarbeta med varandra i syfte att förebygga och upptäcka penningtvätt. I detta syfte skall de utbyta relevant information om misstänkta transaktioner. Information som utbyts på detta sätt skall omfattas av sekretessregler.

3. När det gäller oberoende jurister kan medlemsstaterna undanta advokatsamfund eller självreglerande yrkesorganisationer från skyldigheterna enligt stycke 2."

Artikel 2

Tre år efter det att detta direktiv antagits skall kommissionen, inom ramen för den rapport som anges i artikel 17 i direktiv 91/308/EEG, genomföra en särskild undersökning av aspekter som har samband med den särskilda behandlingen av oberoende jurister, identifikationen av kunder i anonyma transaktioner och möjliga effekter på den elektroniska handeln.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2001.

2. När en medlemsstat antar sådana bestämmelser, skall dessa innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

KREDITINSTITUTS OCH FINANSIELLA INSTITUTS IDENTIFIKATION AV KUNDER (FYSISKA PERSONER) I ANONYMA FINANSIELLA TRANSAKTIONER

Inom ramen för direktivet skall följande principer tillämpas på identifikationsförfarandena för anonyma finansiella transaktioner:

- i) Förfarandena skall säkerställa en tillräcklig kundidentifikation.
- ii) Förfarandena kan tillämpas förutsatt att det inte finns några rimliga skäl att anta att direkt kontakt undviks för att dölja kundens riktiga identitet och förutsatt att det inte finns någon misstanke om penningtvätt.
- iii) Förfarandena skall inte tillämpas på transaktioner som inbegriper användning av kontanter.
- iv) I de förfaranden för internkontroll som anges i artikel 11.1 i direktivet skall särskilt anonyma transaktioner beaktas.
- v) Om motparten till det institut som genomför transaktionen (nedan kallat "avtalsslutande institut") är en kund, kan identifikation ske genom följande förfaranden:
 - a) En direkt identifikation kan genomföras vid det avtalsslutande institutets filial eller representationskontor som ligger närmast kunden.
 - b) Om identifikationen genomförs utan direkt kontakt med kunden:

— Genom att begära en kopia av kundens officiella identifikationsdokument eller det officiella numret i identifikationsdokumentet. Särskild uppmärksamhet skall ägnas kontrollen av kundens adress när detta anges på identifikationsdokumentet (till exempel dokument beträffande transaktionen som skall skickas rekommenderat med mottagningsbevis till kundens adress).

- Genom att genomföra den första betalningen i transaktionen via ett konto som öppnats i kundens namn hos ett kreditinstitut i Europeiska unionen eller i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Staterna får godta betalningar som genomförs via välrenommerade kreditinstitut i tredje land som tillämpar likvärdiga regler för bekämpning av penningtvätt.
 - Genom att det avtalsslutande institutet noga kontrollerar att identiteten på innehavaren av det konto genom vilket betalningen sker och kundens identitet enligt identifikationsdokumentet (eller av vad som framgår av identifikationsnumret) är en och samma. Om det skulle råda tvivel i detta avseende skall det avtalsslutande institutet kontakta det kreditinstitut där kontot öppnats i syfte att kontrollera kontohavarens identitet. Om tvivlen fortfarande kvarstår skall ett intyg begäras från kreditinstitutet i vilket kontohavarens identitet styrks och det intygas att identifikationen genomfördes på ett korrekt sätt och att alla uppgifter har registrerats i enlighet med direktivet.
- c) Vid vissa försäkringstransaktioner kan undantag göras från identifikationskraven om betalningen "skall ske från ett konto som öppnats i kundens namn hos ett kreditinstitut som omfattas av detta direktiv" (Artikel 3.8).
- vi) Om motparten till det avtalsslutande institutet är ett annat institut som agerar på en kunds vägnar, gäller följande:
- a) Om motparten hör hemma i Europeiska unionen eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet behöver det avtalsslutande institutet inte genomföra identifikation av kunden. (Art. 3.7 i direktivet).
 - b) Om motparten hör hemma utanför Europeiska unionen och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, skall institutet kontrollera motpartens identitet (om den inte är känd) genom att konsultera ett tillförlitligt register över finansiella institut. Om det skulle råda tvivel i detta hänseende, skall institutet begära att få motpartens identitet bekräftad av tillsynsmyndigheterna i det tredje land där motparten hör hemma. Institutet skall också vidta "lämpliga åtgärder för att skaffa sig upplysningar" om motpartens kund (de personer, för vilkas räkning kunderna i fråga handlar) (Art. 3.5 i direktivet). Dessa "lämpliga åtgärder" kan sträcka sig från att endast begära kundens namn och adress, i de fall landet tillämpar likvärdiga identifikationskrav, till att begära ett intyg från motparten av vilket det framgår att kundens identitet har kontrollerats och registrerats på ett korrekt sätt, i de fall identifikationskraven i landet i fråga inte är likvärdiga.
- vii) Ovannämnda förfaranden utesluter inte användning av andra förfaranden, som enligt de behöriga myndigheterna kan ge samma säkerhet i identifikationen vid anonyma finansiella transaktioner.
-